

BIBLIOTECA CENTRALĂ
ASOCIAȚIUNII
SINUL
Oct.—Nov. 1926

ANUL I.

No. 10—11

Oct.—Nov. 1926

STUPARUL ROMÂN

REVISTĂ LUNARĂ PENTRU RĂSPÂNDIREA
ȘI PROPAGAREA CUNOȘTINȚELOR
ALBINĂRITULUI RAȚIONAL

REDAȚIA:

NICOLAE VOINA

Vaidei p. Orăștie, jud. Hunedoara,
propagandist apicol al Min. Instr.

ADMINISTRAȚIA:

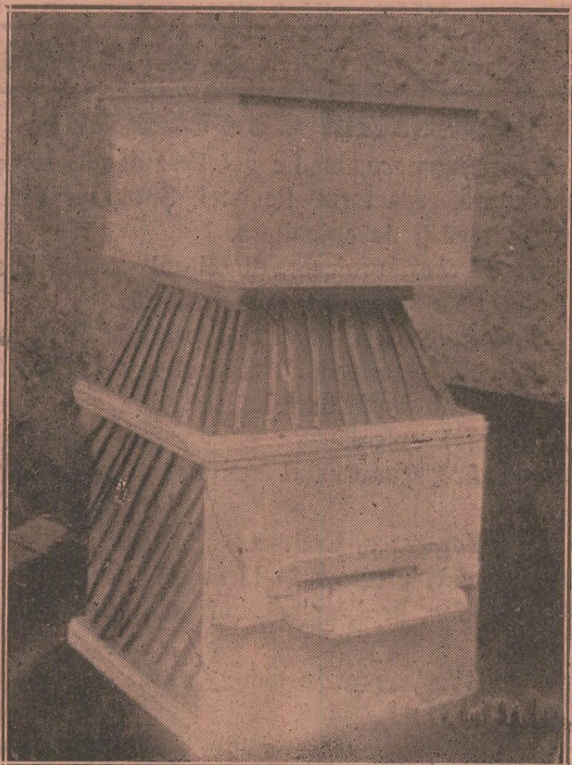
„STUPARUL ROMÂN“

DEVA „Librăria Românească“.

Articolele și întrebările din brânșa stupăritului să trimit la Redacție,
bani, abonamente și reclamații la Administrație.

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an, în România, 150 Lei. — Un număr 16 Lei.

Stupul țaranului.

CUPRINSUL:

Convocare. — Ciurma albinelor. — Experiențele. — Chestiunea alegerii celui mai bun stup sistematic. — Pericolele ce amenință apicultura în Ardeal — Stupul țaranului. — La ce servește acul albinelor. — Un apel de interes comun pentru toți apicultorii. — Calendarul stuparului. — Cum se ne păzim contra șoarecilor. — Diverse. — Dări de seamă.

**Ca să întreținem viața trebuie 2 lucruri:
să ne hrănim când suntem
sănătoși, să ne vindecăm
când suntem bolnavi.**

**Mierea le cuprinde pe amândouă:
hrănește și vindecă.**

I. B. VOIRNAT.

Comitetul de redacție:

Dr. Florin Begnescu, medic vet. Prezidentul societății naționale de apicultură, redactorul Revistei Științelor Veterinare, autorul mai multor cărți de apicultură.

Popovici Cerchez, profesor, directorul școlii de stupărit din Chișinău, autorul unui manual de apicultură.

D. I. Stamatalache, v.-prez. Soc. centrale de apicultură, red. revistei „Buletinul Apicultorilor”, autorul mai multor broșuri populare din domeniul stupăritului.

Al. Popa, prof. apicol.

Gavril Todică, cunoscutul scriitor și marele cercetător al naturii.

Ing. Jean Morărescu, Craiova.

Mihail Găzdac, profesor la Liceu în Turda.

Vasile Corodon, prof. apicol, șef al regiunii II. de apicultură din Cluj.

Alexandru Vlad, preot ortodox, rutinat apicultor în Mag. județul Sibiu.

Preot *Teodor Glodean*, apicultor, Geoagiu-de-jos.

Preot *Sever Păcurar*, apicultor, Gelmar — Hunedoara.

Jacob Gregor, prof. de apicultură șeful regiunii IV. Sighisoara.

George Corodan, prof. de apicultură a regiunii III. Satul-Mare.

STUPARUL ROMÂN

REVISTĂ LUNARĂ PENTRU RĂSPÂNDIREA
ȘI PROPAGAREA CUNOȘTINȚELOR
:~: ALBINĂRITULUI RAȚIONAL :~:

REDACTIA:

NICOLAE VOINA

Valdei p. Orăștie, jud. Hunedoara,
propagandist apicol al Min. Instr.

ADMINISTRAȚIA:

„STUPARUL ROMÂN“
DEVA „Librăria Românească“.

Articolele și întrebările din branșa stupăritului să trimit la Redacție,
:~: :~: bani, abonamente și reclamații la Administrație. :~: :~:

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an, în România, 150 Lei. — Un număr 16 Lei.

VENIȚI, VENIȚI CU TOȚII!

CONVOCALLRE

Credincioși drapelului nostru, pe care l-am desfășurat și purtat cu mari jertfe materiale, neajutați de nimeni, afară de credincioșii noștri abonați la Stupăritul și ca continuare la „*Stuparul Român*“, singura revistă de seamă aci pe plaiurile lui Decebal și a Ardealului istoric, credem, ba suntem convingeți, că a sosit timpul pentru a organiza cu temei, care să fie o piatră fundamentală, după atâtea încercări, a edificiului mare pe care îl dorește din tot sufletul tot stuparul ardelean. Ziua pusă, pentru *uniunea și federalizarea* tuturor societăților de apicultură din diferite ținuturi a țării noastre va sosi; și vrem, ca să nu ne găsească nepregătiți. Dându-ne bine seama de ce face facem, cumpănind marea însămnătate a puterilor singuratece asociate la un loc, luând exemple dela stup; mai fiind seamă și proverbialul dicton:

Unde-i unul nu-i putere,

.

Unde's doi puterea crește.

CONVOCALLRE

adunarea gen. a stuparilor Ardeleni, pentru a să constituie într'o „*Societatea a stuparilor*“, care societate să

cuprindă pe toți apicultorii din Ardeal, Bănat, părțile Maramurășene și Crișene, sub un singur *sceptru*.

Adunarea să va ținea în Sibiu la 9 nov. (după Mih. și Gabriel) în sala festivă a facultății teologice „Andrei Șaguna.” Aci să primesc și telegramele de aderență.

În 8 Nov. va fi seara de cunoștință la hotelul „Bonfert.”

Vaidei, 15 Octomvrie 1926.

<i>Dr. Florin Begnescu,</i> med. vet, Prezidentul Soc. Naț. de Apicultură.	<i>D. I. Stamatelache,</i> v. prez. Soc. Centr. de Api- cultură.
--	--

<i>I. Popoviciu Cerchez,</i> dir. școlii de Apicult. Chișinău (Basarabia).	<i>Pr. Al. Popa,</i> șeful regiunii V. apicole.
--	--

<i>George Corodan,</i> șeful reg. III. apicole.	<i>Vasile Corodan,</i> șeful reg. II apicole.
--	--

<i>Pr. Al. Vlad,</i> apicultor, membru în com. red. a „Stup Român”.	<i>I. Gregor,</i> șeful reg. IV apicole.
---	---

<i>Pr. T. Glodean,</i> apicultor.	<i>Pr. S. Păcurar,</i> apicultor.
--------------------------------------	--------------------------------------

Nicolae Voina,

dir. școlii prim. din Vaidei,
propagandist apicol al Min Instr.
red. rev. „Stuparul Român”.

—x—

Ciuma albinelor

De: Dr. FL. BEGNESCU,
prez. Soc. Naț. de Apicultură
din România.

Dintre toate boalele albinelor, aceia care face cele mai mari pagube stuparilor este *pesta albinelor*, ciuma sau putrezirea puietului, putrezire ce nu trebuie confundată cu moartea puietului în celule din o cauză oare care, cum bunăoară a frigului în un moment dat și care nu are semnele ciumei și nici nu se transmite dela un stup la altul.

Ciuma albinelor, pesta, ori loca se deosibește prin aceea, că puietul mort în celule se transformă într'o materie vâscoasă, care luată cu un bețișor, se întinde, adică este filantă și care cu încetul se uscă și se lipește în interiorul celulei sub forma unui solzișor, iar un fapt caracteristic este acela, că stupul escală un miros respingător cadaveric.

Boala este datorita unui microb: *Bacillus-larvae*, care se înmulțește prin un fel de ouă, numite spori, care sunt cu deosebire rezistenți la acțiunea antisepticelor.

Prin acești spori, boala se răspândește dela un stup la altul, fie prin diferitele manipulări a stuparului, care le îngrijește, trecând cu mâinele și cu instrumentele dela un stup bolnav la unul sănătos, fie prin albinele stupului bolnav, care vin în contact cu celea dela un stup sănătos, în căutarea nectarului ori a apei. Este de ajuns ca să avem un stup bolnav într'o stupină, pentru ca toți stupii să se poată infecta și să o destrugă în întregime, ba chiar să treacă la alte stupini din localitate și apoi să producă dezastrul într'o întreagă regiune.

În apicultura de sezon stupii se transportă din o regiune în alta. (Scenă din județul Tulcea).

Boala este câteodată în stare latentă în câte o stupină, pentrucă transmițându-se într'o stupină încă ne infectată, să devie mai accentuată și să bântue cu o furie mai mare.

Ea se poate transmite la mari distanțe, prin colonii infectate, cumpărate dintr'o localitate unde bântuie boala, prin alimentarea coloniilor cu miere de proveniență necunoscută și care venind dela colonii infectate conține sporii boalei.

Semnalată de noi în localitatea Ismail și confirmată de exa-

menul de laborator de cătră dl dr. Cernăianu, directorul laboratorului de bacteriologie Veterinară din Chişinău, am crezut că aceasta maladie va fi localizată acolo, însă spre regretul nostru, vedem că ea ni se semnaleză de dl Voina redactorul acestei reviste, în mai multe stupini din Ardeal.

Atâta timp, cât în ţară la noi maladia Pesta albinelor nu este prevăzută în legea de poliţie sanitară veterinară cu măsuri de represiune (prin distrugerea stupilor atunci, când boala a izbucnit într'o localitate unde nu exista) şi despăgubirea proprietarului, trebuie că însăşi apicultorii să i-a măsurile de viçoare în apărarea stupinelor lor.

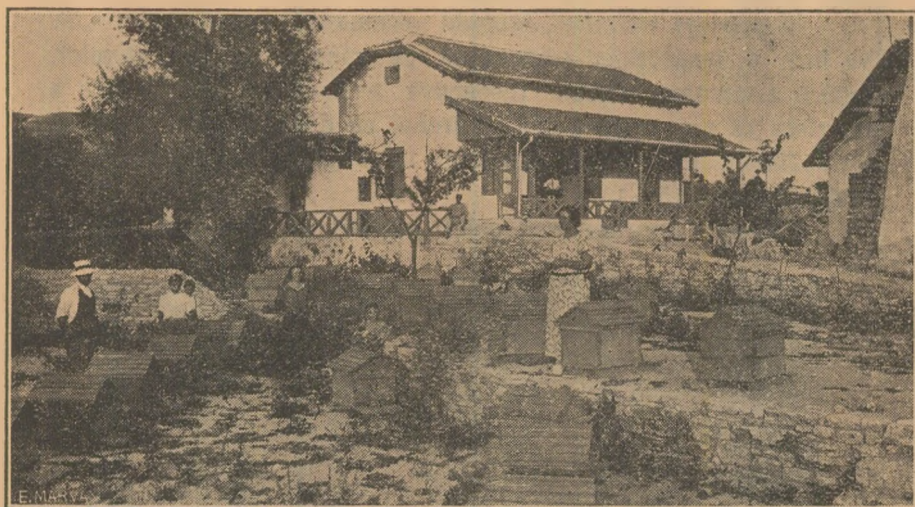
Introducerea pestei albinelor printre maladiile contagioase prevăzute de legea de poliţie sanitară veterinară şi cerută de noi, atât prin presă cât şi la cele două congrese dela Cluj şi Chişinău, suntem informaţi că în curând va fi un fapt îndeplinit; lângă pesta albinelor (Loca) alăturându-se şi Nosema-apis. Până atunci însă scrisoarea ce ne-a adresat dl Voina, ne-a îndemnat a da sfaturile de mai jos, cu atât mai mult, cu cât desinfecţiunea fagurilor atinşi de pestă, cum şi a stupilor şi instrumentelor, este o recentă descoperire făcută de dr. Hutzelman în America şi formează obiectul primului articol din marea revistă Italiană: „L'Apicoltura Italiana“ (No. 8 din August a. c.) semnat de unul din cei mai eminenţi apicultori E. F. Philips, dela Cornell Universti din Itaca, America. Articolul acesta în întregime se publică în traducere în *Paginile Apicole*, organul de publicitate al Societăţii Naţionale de Apicultură din Revista Stiinţelor Veterinare, numărul de pe luna Octomvrie a. c.

Măsurile preventive faţă de această boală şi pe care oricare stupar, care ţine să-şi ferească stupina de infecţie, trebuie să le aibă în vedere oricând, sunt acelea de a nu cumpăra roi ori stupi sau miere pentru hrănirea de necesitate ori stimulativă, dintr'o stupărie ce nu a fost bine cunoscută ca îndemnă de boală şi nici chiar dintr'o localitate unde boala s'a semnalat. Cu toate că, dupăcum am amintit, această maladie nu are nimic comun cu moartea puietului prin răceală, totuşi apicultorul va evita pe cât posibil, după mijloacele cunoscute această răcire, mai ales primăvara, evitând a ţine stupii ce mănueşte, ori pe care-i transformă, un timp prea lung, cu puietul descoperit, expunându-l la răceală şi lăsând pernele ce acoperă cuiburile până ce timpul va fi înaintat şi nu vom fi expuşi la o răcire bruscă a tempera-

turii, care ar provoca formarea albinelor în un ciorchine, ce nu ar acoperi întregul puiet.

Când boala a apărut la un singur stup din stupină, e bine ca fiecare apicultor, cunoscându-și interesul, să-l distrugă imediat prin ardere; pierderea ce ar suferi este mult mai mică ca atunci, când boala s'ar transmite la întreaga stupină și ar infecta apoi și stupinele vecinilor.

Tratamentul boalei de care vorbește E. F. Philips este acela descoperit de dr. I. C. Hutzelman medic apicultor în 1922 și care a fost obiectul a numeroase cercetări ale laboratorului de entomologie, secția apiculturii din Washington și care acum este aplicat de stuparii americani cu mult succes. El constă în întrebuințarea formalinei în soluție alcoolică ori apoasă, ca material desinfectant al fagurilor, stupilor instrumentelor și mâinilor operatorului care lucrează în o stupina în care a apărut boala.

Stupina preotului Lazăr Brândză din Balcia (Dobrogea-Nouă).

Deși soluția alcoolică de formalină s'a dovedit a fi cu mult mai eficace ca soluția apoasă, de oarece au fost excepționale cazurile de o reparație a boalei după operația de desinfecție, poate și acestea datorite unui procedeu incomplet de desinfecție, totuși americanii sunt siliți să întrebuințeze soluția apoasă.

Soluția alcoolică străbate mai bine și mai ușor în celule și în toate interstițiile materialului de desinfectat decât soluția apoasă, totuși majoritatea americanilor întrebuințează pe aceasta

din urmă, siliți de legile prohibitoare contra alcoolului, care se aplică cu deosebită strajnicie în Statele Unite.

În țară la noi recomandăm întebuințarea soluțiunea cu alcool, care se poate procura relativ destul de eftin față de scopul pentru care lucrăm.

Soluția alcoolică prelizată de dr. Hutzelman este un amestec de 20 părți formalină la 37—40% și 80 părți alcool.

Deși în ceia ce privește tehnica desinfecțiunii sunt, după-cum spune Philips, încă multe chestiuni de rezolvat, totuși după cele mai multe întrebunțări practice, ce se face atât asupra fagurilor cât și a instrumentelor prin afundarea acestora în soluția desinfecțantă și apoi svântarea lor într'un local uscat unde albinele nu vor putea intra.

Se recomandă ca fagurii cu miere să fie centrifugați și apoi supuși desinfecției. Mierea rezultată va fi supusă fierberii și în nici un caz nu se va administra albinelor.

În privința tehnicei, Arnould recomandă următoarele: „Se va face o inspecțiune amănunțită pe rând a tuturor stupilor, pentru a cunoaște starea respectivă a fiecăruia. Dar pentru a nu risca să propagăm boala, va trebui ca după fiecare vizită să ne spălăm mâinile și instrumentele în o soluție desinfecțantă de apă creolinată (5%).

Coloniile care au mult puțet putrezit și care sunt slăbite,

Stupina condusă de doamna Natalia Gafencu, din com. Rafaila (jud. Vaslui).

sunt reunite două câte două pe rame cu miere, complectate cu rame, cu faguri artificiali... „*Toți fagurii conținând puieț mort vor fi topiți.*” În aceasta din urmă povăț se deosibește tratamentul vechi de acel nou preconizat de Hutzelman. Americanii au salvat sute de mil de faguri prin desinfecția cu soluția de formalină și tocmai în această constă superioritatea tratamentului.

Stupul atins de pestă se va transporta deci, înainte ca albinele să fi eșit la recoltă, într'o cameră cu ferestrele închise. Aci vom lucra în vole, scoțând rând pe rând și afundând în soluția de formalină fiecare fagure și punându-i apoi pe o capră dedesubtul careia se află o țavă în care se va scurge desinfecțantul. Se va desinfecța apoi cu aceiași soluție stupul și toate părțile lui mobile, se va garuisi apoi numai cu acei faguri care nu au conținut puieț, dar pe care i-am desinfecțat și scuturat bine de liquidul desinfecțant și cu o ramă două cu faguri artificiali, se vor scutura apoi în el albinele ce le-am măturat de pe faguri, în stup s'au ladă așezată provizoriu lângă noi, și apoi se va așeza la locul lui, deschizând pentru un moment ferestrele, pe care s'au adunat numeroase albine cu intențiunea de a eși în timpul cât am mânăuit stupul, închizându-le apoi la loc pentru a nu veni alte albine în interior.

Fagurii cu puieț mort, în care desinfecțantul a stat până seara, se vor scutura de liquid și se vor introduce cu precauțiune seara în stupul din care au fost luați.

Trebuie notat, că întrebuițând soluția alcoolică, nu e nevoie să descoperim puiețel mort; desinfecțantul pătrunde în deajuns prin găurelele căpăcelor celulelor. Când însă întrebuițăm soluția apoasă, adică formalină cu apă în aceiași proporție, descăpăcirea puiețului este necesară.

Deși soluția de formalină ucide atât bacilul cât și sporii săi după un contact de cel mult 24 ore, totuși mecanismul de acțiune al formalinei asupra materialului infectat din celule unde formându-se bule de aer, care fac ca materialul desinfecțant să nu vie în contact direct cu acest material, uciderea microbului se crede datorită gazului de formalină format în interiorul bulei de aer. În tot cazul tratamentul preconizat de dr. Hutzelman este un pas înainte în contra acestui flagel.

OBSERVĂRI. S'a scris în revista noastră despre volumul Albinașul în România, de dl Dr. Florin Begnescu. În paginile acestui număr dăm câteva din ilustrațiunile cuprinse în acel volum reprezentând diferite stupine din țară, ale căror clișee ni-lea concediat autorul acelei cărți.

Experiențele

(Răspuns la articolul „Din experiență” al
dnei A. Pecurariu și altora).

Cuvântul „experiență” e un termen de care se abuzează cam mult în literatura apicolă. Dacă cuiva i s'a întâmplat ceva — bine, rău — acel cineva trage îndată concluzii greșite, spunând că „din experiență”, pe când aceasta se datorește, în majoritatea cazurilor, întâmplării. Acel ce face astfel, e tocmai om puțin experimentat, să nu zic începător, căci acestea sunt greșelile obișnuite ale începătorilor,” zice Ch. Dadant. „Experiențele nu au valoare, decât atunci când sunt făcute pe o scară întinsă,” zice acelaș savant apidolog în tratatul său „Albina și Stupul. De cele mai multeori concluziunile trase din întâmplări, n'au calitatea de învățături durabile și bune și ca atare, nu trebuie în nici un caz emise pe seama „experienței.”

Ca experiențele să fie făcute în adevăratul înțeles al cuvântului, trebuie făcute cu mulți stupi (nu cu 4 sau 2—3), timp de mai mulți ani dearândul. Aceasta e absolut necesar, deoarece știm cu toții, că timpul unui an nu e la fel niciodată cu al altui an. Să se noteze apoi toate datele ce le culege cu mult scrupul. Pentru aceasta trebuie în tot cazul o persoană practică, cu mintea ageră, inteligentă și pătrunzătoare, observatoare, pentru a judeca ceea ce i-se prezintă ca fapt general s'au excepțional. Toate experiențele trebuie cumpănite, comparate; cele îndoielnice trebuie repetate și la urmă să tragem concluziuni.

*

In ce privește pe dl Pecurariu, am de spus următoarele: Sf. Sa scrie: „Puținele cărți apicole sunt traduceri străine și neexperimentate îndeajuns, s'au suntem noi în greșală.” Ii spun dela început că e în gre-

șală. Așa se întâmplă cu mulți: una citesc, alte înțeleg. Înțeleg greșit. (O carte, ca să-i înțelegi bine cuprinsul, trebuie judecată și comentată, căci autorul îți spune ce să faci, dar mulțori nu-ți supe cum să faci și aici stă enigma)... Apicultura occidentală a ajuns la mare grad de desvoltare, care nu suferă deloc comparație cu a noastră. Acolo au trăit și trăesc oameni de știință, stupari cu renume mondial, cari și-au închinat viața cercetărilor apiculturii. Așa au fost Dadant, Rost, Langstroth Cowan, Bertrand și alții. Tratatele acestora, după bibliografia cărții sunt cele ce au ajuns în mâna d-lor Nicolaescu și Stoinescu și cine ar spune că ceea ce au scris acei făuritori, de care a fost vorba, e „neexperimentat în deajuns“ și „străin.“ Mediul în care au trăit ei e la fel cu al nostru, ba, poate mai rău. Este Elveția, Nord-America sau Canada, Anglia, o țară mai caldă ca a noastră? Nu. Ei și-au însușit metodele în raport cu climatul, care, după cum am spus, se aseamănă cu al nostru și prin urmare nu e nimic așa de străin, de nepotrivit nouă, care să ne aducă eșec, dacă îl utilizăm.

În ce privește punerea înapoi a roilor primari, nu e deloc de sfătuit. Dacă roiul sunt mici, îi unim între ei. Pe cei secundari, terțiari și quaternari e bine să-i punem înapoi. Aceasta o facem distrugând botcile stupului mamă și apoi punând roiul, afumând bine. Dacă vrem ca un stup să nu roiască deloc, chiar dacă prevedem aceasta, e bine să-i schimbăm locul cu un altul slab, mai înainie de a fi intrat în frigurile roitului.

Cazul Sf. Sale, că matca a 2 stupi transvazați nu a ouat timp de 21 zile, poate fi cauza că nu a fost destul de abil în manipulațiuni sau vătămând regina, sau sperind-o sau răcind-o, sau răcind puetul, care a dat mult de lucru albinelor cu curățitul fagurilor de puetul răcit, sau alt caz (vremea rea urmată după aceasta) care le-a cerut timp îndelungat să se reabiliteze.

Tranvarsarea făcută toamna e bună, numai dacă mutăm albinele într'un stup cu faguri și provizii sau să le vărsăm peste un stup slab în albine, care n'ar fi în stare să înfrunte iernatul. Altfel e foarte rău. Albinele nu pot fi așezate cum trebuie și alte inconveniente, cari vor îngreuna foarte mult iernatul.

Din întâmplare, nu din experiență! . . .

Brașov, la 7 Oct. 1926.

Nicolac Colțea.

—x—

Chestunea alegerii celui mai bun stup sistematic

„Bul. Apicultorilor“ în No. 5—6 din anul acesta aduce un articol din pana d-lui C. Birăescu, în care cearcă a doborât cusururile susținute de mine asupra sistemului unguresc „Berlepsch“ și totuși nu și-a „pierdut capul“ în vre-un moment de mare zor, spune apoi, că într'o regiune, nu pre bogată în plante melifere a avut o medie de 33 kg. mire și câte un roiu dela fiecare stup „Berlepsch“. (!?) Tot asemenea critică expunerile d-lui Dinescu din No. 3/1925, unde d-sa arată inferioritatea stupului „Berlepsch“ față de alte sisteme. Ne place discuția pe tema aceasta și dacă e vorba să ne întrebăm conștiința întovărășită de cunoștințele ce le avem fiecare în ale stupăritului rațional, — vorba d-lui Birăescu, — vom sta la dispoziție ori când și ori unde, pentru a defaima sistemul unguresc din cauza, că sistemul acesta nu are nici-o parte bună, ci numai cusururi. Nu vreau prin aceasta să întunec invențiile și descoperirile marelui „Berlepsch“, pe care îl putem număra fără greș alături de Dzierzon. Nu! Aceia însă să nu o pretindă dela noi nime, ca să ne întoarcem înapoi la sapa și plugul de lemn, când ne stau la dispoziție cele de fier, ba plugul cu aburi, tractoare etc. Că în timpurile acelea a fost bună coșnița „Berlepsch“, nime nu-o trage la îndolală, ba trebuie să-i datorim recunoștință; dar a o mai recomanda azi, ar fi din partea noastră o nesocotință în paguba altora, cari ne citesc scri-sul și ne urmează sfaturile.

Eu am arătat cusururile coșniței „Berlepsch“ în prețuita revistă a d-lui Stamatalache. Nu voi să mai insist asupra lor, ar fi

un lucru zadarnic. Sunt numai curios de metoda d-lui Birăescu, prin care cu acest sistem ajunge la o recoltă medie de 33 gr. și „horibile dictu“ încă și la câte-un roiu dela acelaș stup, *deși regiune nu e pre bogată în flori melifere!* Mie nu-mi este permis să trag la îndoială aceasta expunere a d-lui Birăescu, pentrucă să prea poate că dl are o metodă și mânuire specială a acestui sistem. Altcum nu să poate. Nu să poate, fiindcă capacitatea stupului nu permite aceasta.

Am zis mai sus, că nu vreau să mai repet cele zise în anul trecut, dar totuși să facem puțină socoteală, căci vezi ca în toate lucrările și în apicultură ne trebuie socoteală. Socoteala noastră însă rămâne stărpă și cifre reci, dacă nu înpepolăm câte-un stup după aceasta socoteală și să ne convingem despre rezultate. Eu fac socoteala, dar momentan o și aplic. La mine în stupina demonstrativă să află 11 sisteme sub experimentare. Aceasta nu numai o zic, ci mă provoc la cursiștii mei din două veri și la dl Popovlcu Cerchez din Chișinău precum și la dl Al. Popa, șeful regiunii V apicole, cu cari domni am avut ocazie și norocire a mă întreținea mai mult timp în vara aceasta. Nu ar trebui să stărui mult asupra criticei d-lui Birăescu, pentrucă d-lui cântă și tot d-lui descântă. După ce să încearcă să doboare cusururile susținute de mine a coșniței ungurești și-mi dă o lecție, că să ne întrebăm conștiința întovărășită de conștiință etc., singur d-sa descântă astfel: „*Prin aceasta să nu să creadă că a-și fi habotnic pentru acest sistem și că ma'ș despărții de el în ruptul capului sau că a-și susținea, că n'ar avea nici un cusur.* Continuă apoi dl Birăescu: „*Că sistemul „Berlepsch“, are cusurul, că e prea strâmt, că la el lucrările sunt mai migăloase, și că are o capacitate fixă, adeca, că nu să poate mării mai mult decât este, încât într'o regiune bogată în plante melifere, stuparul e ocupat mult cu scoaterea fagurilor cu miere și roirea artificială s'au naturală, recunosc și eu.*“ Iată deci, că nu am spus mai mult. D-sa le spune însă mai concins.

Ca totuși să nu rămână vre'o nedumerire în frații apicultori, cetitorii Buletinului, să spulberăm și partea aceia, pe care o află bună dl B. la coșnița „Berlepsch.“

Zice d-sa: „*În ce privește prosperarea coloniei, strâns legată de producția de roi și de miere, nu înțeleg ce mare cusur am găsi stupului „Berlepsch“, deoarece eu am avut aici — într'o regiune nu prea bogată în plante melifere — și 33 kg. miere în medie, plus câte-un roi de fiecare stup „Berlepsch“ etc.*

Să ne oprim aici la cuvântul „*prosperare*”. Stupul viitorului va fi acela — susțin eu, — *care ne asigură bunul iernat și prosperarea bună în primăvară fără amestecul nostru.*

Lângă acestea două condițiuni eu mai am trei, dar acestea sunt de ordin secundar.

Stupului „Berlepsch” tocmai cele două condiții principale îi lipsesc. Iernează rău și în primăvară prosperează și mai rău. Că pentruce, voi răspunde după o experiență de 22 ani cu acest stup, pe care l-am trecut în acest timp prin toate fazele lui posibile, fără să mă ating de lărgimea lui. Și tocmai aici să deslegă problema.

Un corp, atunci are suprafața mai mică, dacă are forma sferică. Dacă o sferă de aluat o întindem, suprafața i se face tot mai mare; albinile dintr’o colonie încă urmează aceasta regulă neschimbată a naturii, când să străduiesc a-și creia cuibul în formă de sferă, ca astfel suprafața să fie cea mai mică posibilă, și căldura din centru să fie în egale depărtări de suprafață.

Întreb eu, că în stupul „Berlepsch” să poate forma aceasta sferă? Nu! Nu, pentrucă lărgimea stupului e 25 cm., iar a ramei e 23 cm. Deci sfera ce să poate forma aici, are un diametru de 23 cm., iar volumul acestei sfere e de 6370 cm.³ Acest volum ar cuprinde numai o colonie de clasa III-a.

Să luăm acuma rama Layens a cărei lumină din lăuntru are 31 cm. Sfera ce să poate forma, are un diametru de 31 cm., iar volumul acestei sfere este 16,598 cm.³ Iată doi numeri, în a căror diferență zace secretul, că pentruce iernează așa de bine colonia unui stup și atât de rău a celui alt.

Aici este vorba de buna reușită a iernatului. Prosperarea coloniei în primăvară reclamă și mai tare menținerea acestei sfere, care trebuie să țină paș cu dimensiunea puetului. Să poate forma aceasta sferă în stupul „Berlepsch” în luna Martie—April, când puetul ia extensiuni enorme? Nu să poate. Trebuie deci sfera să se întindă și astfel și suprafața să mărește. Și să mărește adesea așa de tare, încât colonia nu e în stare să producă atâtea albine tinere, necesare ocrotirii și acoperirii puetului, dacă nu ar rămânea acasă o seamă de albine recoltătoare, a căror importanță în primăvară o cunoaștem. Ei bine, dar acest lucru este în detrimentul *prosperării* coloniei tocmai în epoca cea mai semnată.

Aceasta este numai un rău și încă cel mai mic. Dar dacă în jumătatea a doua lui April vin 5—10 zile cu viscol și zăpadă, când toate albinele trebuie să-și asigure pielea lor întâiu, ce să

întâmplă? Să duc la dulap și iau mantaua de iarnă? S'ar duce bietele, dacă ar fi astfel aranjate în gospodăria lor.

Neputând îmbrăca mantaua, să adună în ghem și lasă puetul extins neacoperit și iată putreziciunea puetului, care de-și nu e în faza contagioasă, dar este melegarul în care microbul „*Bacillus-larvae*” găsește condițiile de traiu mai ușor ca în stupul sănătos.

Noi aici în județul Hunedoara suntem chiar în baza acestei primejdii și nu ne putem da seama despre izvorul răului, dar deducem, că în modul acesta s'a lășit boala dela un stupar leneș din Deva. Ne place să fim obiectivi, să discutăm și disecăm fără ură și invidie aceasta chestiune, care paremi-se chiar eu am pus-o pe tapet; fără ca să ne legăm însă de câte-un cuvânt ca „plerde capul”, apoi coșnița „*Românta-Mare*”. (? !)

Ne place, cum zic, discuția pe acest teren, care nu și-a pierdut actualitatea — după cum cred unii, — și nu și-a pierdut-o îndeosebi pentru noi românii, cari am fost buni-bucuroși a primii ce ne dă altul. E un păcat a fi fanatic în studiul și experiențele din jurul apiculturii?? Dar e păcat, pentrucă lucrul este costisitor și te duce la sărăcie, mai ales la noi, unde încurajarea din partea calor competenți nu este, considerându-să apicultura de „inăgar comun” a ambelor Ministere competente, ca să nu fie a nimănu.

Deschidem noi larg coloanele revistei noastre pentru astfel de discuții acum în lunile de iarnă; pretindem însă, ca să fim obiectivi, sinceri și fără înțapături în scris și să nu îmblătim pale goele asupra unui sistem, pe cari le-au lăpădat însuși ungurii, privind la el peste umere și fluerând a pagubă după o experiență de o jumătate de veac.

La lucru deci, faceți socoteli și faceți experiențe, și ce aflați dați în vileag, ca să știe și altul și cu toți împreuna să contribuim la noul tip de stup, s'au barem la depărtarea, eliminarea cusurilor a celor existente.

Trăim vremuri de mari prefaceri și grele încercări pentru neam și țară. Unirea nu-și poate da roadele așteptate, dacă însemnătatea ei nu e coborâtă în sufletul fiecărui individ, dacă conștiința celor mulți nu e lărgită și ea așa după cum lărgită au fost și hotarele țării. În timpurile acestea de mari prefaceri, toți trebuie să lucre, unii într'o direcție, alții în alta, iar noi, — stuparii, — într'a noastră.

Când vom ajunge, ca umblarea timpului să depindă dela

voința omenească, atunci în orice sistem putem face apicultură cu succes. Până atunci însă, ținem de cel mai îndrăzneț risc a recomanda un sistem, care este în continuu avizat la ocrotirea omului.

Dă Doamne românului în privința aceasta mintea ungurului cea din urmă.

Nicolae Voina

dir. șc. pr. de stat Vaidei,
propagandist apicol al Min. Inst.
Red. rev., „Stuparul Român.“

—X—

Pericoalele ce amenință Apicultura din Ardeal

de Vasillu Corodon, prof. apicol.

Este cunoscut fraților apicultori, căldura prielnică de timpuriu a primăverii, care în parte, ne-a dat rezultate foarte frumoase în creșterea albinelor. Familiile bine iernate, de timpuriu s'au pregătit pentru roit. Apicultorii puțin rutinați, s'au îmbucurat de o mulțime de roi, ne dându-și seamă de dezastrul ce va urma, crezând într'un seceriș bogat.

Nădejdea a fost mare, rezultatul puțin; Iulie și August, care a împeecat cu desăvârșire producția și recoltarea nectarului, în așa măsură, încât, mulți roi au pierit de foame, iar pe unii, a trebuit uniți ca să-i putem salva: de altă parte, ne fiind timpul prielnic, multe regini au rămas nefecundate, urmând dela sine, nimicirea totală a familiei.

Mulți apicultori privesc cu ochii plini de lacrimi la albinele lor și oftând exprimă: Doamne cea greșit aceste ființe nevinovate, de trebuie se piară de foame?

Durerea este mare, însă datorința fiecărui apicultor este; ca se dăm ajutorul convenit la timp, ca să se poată salva de pericolul amenințător, prin suplinirea mierei, cu zahăr. Un astfel de fenomen ciudat, s'a întâmplat și la sediul reg. IV-a, din „Albești-Sighișoara“ unde suntem nevoiți a nutri cu zahăr 40 de familii ca se le putem salva.

Al doilea pericol ce amenință apicultura din Ardeal,

este și boala numită „*ciuma s'au holera albinelor*“ care de asemenea s'a ivit pe plaiurile noastre în urma timpului neprielnic din vară.

Această boală este foarte periculoasă. E bine să fim atenți la cumpărarea albinelor, ca nu cumva stupăria, din care am cumpărat stupul, să fie atacat de aceasta boală. Tot deasemenea se ne ferim de cumpărarea mierei pentru nutrirea albinelor, căci este foarte periculoasă.

Colonia atacată de putrăzirea puetului (Holera), se cunoaște de pe mirosul neplăcut ce se simte cu ocaziunea vizitărei, și după larvile aflate moarte în celulă, a căror corp se întinde ca și un fel de clei.

O colonie atacată de o astfel de boală, cu toate că se scriu diferite rețete de vindecare, părerea mea este: că familia atacată, numaidecât să se nimicească prin ardere cu foc, ca astfel să se salveze de infectare celelalte colonii. Microbul acestei boale se răspândește cu deosebire din partea albinelor hoațe.

Boala aceasta, în a. c., a distrus colonii întregi de albine. Cazurile cele mai însemnate, sunt: Deva, stupăria dlui, Hujuc 35 de familii, Văleni, stupăria dlui Ioan Cuc, 16 familii, Stăna, stupăria dlui Niculae Hora, 41 de familii, etc.

Conform legii: § 60. Art. XII. din anul 1894, s'a făcut toate demersurile pentru împiedecarea acestui rău.

Al treilea pericol, care amenință apicultura, este impozitul pe albine. Zilnic ne sosesc la Reg. II-a, apicolă din Cluj, scrisori, telegrame dela Societățile apicole și economice, în care se plâng că secretarii comunali au încasat 70—80 Lei impozit global pe familie de albine, ba chiar și mai mult, după cum era de mare ura secretarului asupra apicultorului.

Oare cei în drept au cunoștință de acest impozit? Noi am dori se știm, pe ce bază de drept se încasează acest impozit?

Noi știm, că apicultura a fost scutită de ori-ce impozite, încă de pe timpul domniei Maria Terezia, prin un Decret, așa numit „*Tatens*“ care și de prezent se află în arhiva primăriei orașului Cluj.

Noi credem că acest ram economic, care a fost atât de zdruncinit, prin furtunile războiului, în loc de impozit se fie încurajat și ajutorat, prin unelte apicole și alte ajutoare, ca astfel, cât mai curând se ajungă apicultura noastră la o stare înfloritoare, prin ce am putea da un izvor de câștig poporului român.

Cele mai triste experiențe din acest an sunt: că țărani, de frica impozitului, distrug colonii întregi de albine, omorându-le cu piatră pucioasă. Dacă nu vom veni de timpuriu în ajutorul apiculturii și revindecării acestui rău, în scurt timp se va nimici toată apicultura din Ardeal, iar organizația ei din nou, va costa cu mult mai mari jertfe.

Să-mi fie permis a face întrebarea, că în urma dezastrului din anul acesta, de unde vor putea plăti apicultorii impozitul recerut, atunci, când în loc de recoltă, trebuie să ceară ajutorul statului, ca se poată salva albinele de pierire? E timpul să se pună odată capăt acestor abuzuri, anume: ca domnii secretari se numai conturbe coloniile noastre de albine, examinând, care familie câtă miere a produs, ci se fim lăsați liberi în dezvoltarea acestui ram economic.

Se vedem ce jertfe a adus fostul regim pentru dezvoltarea și încurajarea apiculturii:

Din datele statistice ale fostului regim se poate vedea precis, ce jertfe mari a adus fostul regim pentru încurajarea și organizarea apiculturii în teritoarele locuite de ei, și anume: Prin Ord. Ministerului de Agr. Nr. 477.000—XI. din 13 Martie 1917, distribue gratuit apicultorilor din Reg. XIII. cu sediul Odorheiu 472 bucăți de coșnițe sistematic, cea mai mare parte CFR.

Ord. Nr. 49730—XI. din 29 Iulie 1917, distribue gratuit 122 bucăți coșnițe sistematice, 300 bucăți topitoare solare, 120 bucăți dulapuri pentru cadre, și în urmă, tot prin ordinul acesta, se ajută apicultorii începători cu suma de 66.000 cor., pentru cumpărarea roilor, și distribuirea acelor între apicultorii începători. Bineînțeles, cei fericiți de a se împărtăși de acest ajutor, au fost toți unguri. afară de institutele teologice din Gherla și Lugoj, care a primit câte o stupină (prisacă) și câteva coșnițe sistematice.

La toată reg. XII-a apicolă cu sediul Cluj, după cum arată bilanțul socotelilor dela Atelierul apicol din anul 1918, regimul maghiar a jertfit peste 400.000 cor. pentru încurajarea apiculturii și ținerea cursurilor cu soldații invalizi.

Din datele acestea se poate vedea precis, că intențiunea fostului regim a fost dezvoltarea apiculturii, pe tot terenul, jertfind sume mari pentru atingerea acestui scop. Eu cred că aceste fapte, atât de strălucitoare și folositoare economiei naționale, ar trebui urmate și din partea noastră, luând exemplul albinelor, care cercează toate florile, dar recoltează numai ce este bun.

Părerea mea referitor la impozit este: ca toate cooperativele și apicultura comercială, care se ocupă direct cu vinderea și cumpărarea produselor de albine, se fie supuse impozitului pe venit, iar apicultorii se fie scutiți de ori-ce dare, de sine înțelegându-se, că cooperativele și apicultura comercială, prin valorificarea produselor de albine, se îmbogățesc, fără prea multă osteneală, iar unii apicultori începători, rămân de multe ori numai cu înțepatul albinelor.

De prezent suntem ca baba din poveste „Casa arde baba se perie“. Noi ne îngrijim de impozit, atunci, când albinele ne pier de foame. Să lăsăm această chestiune celor îndrept, că sunt convins că vor afla modalitatea recerută pentru aplanarea ei, iar noi se căutăm mijloacele cele mai potrivite, prin care am putea scăpa albinele de pierire. Se cerem cu urgență Ministerului de Agr., se ne dea zahărul necezar pentru nătrirea albinelor, că numai așa vom putea scăpa de pericolul amenințător, care este asupra noastră, în speranța că, cu atâta ne va fi mai mare bucuria în primăvara viitoare, când licărind razele soarelui în urdiniș, ne vom putea exprima ca înțeleptul Solomon. Mari și minunate sunt lucrurile Tale Doamne, care toate într-o înțelepciune le-ai făcut.

—x—

Stupul țăranului

Stupăritul își are farmecul său, nu numai într-o omenii intelectuali ci și în masele mari a poporului nostru. Găsim adesea

întră țărani oameni, cari au o dragoste mare față de albine și cultura lor. Cunosce țărani, cari nu înprejetă a întreprinde o călătorie lungă, peste 3—4 județe pentru a căuta pe câte-un rutinat apicultor, cerându-i sfaturi și cercetându-l stupii. Nu am avut săptămână în vara aceasta, ca să nu'mi vină 2—3 vizatorii, din depărtări mari. Și ce interesant. Aproape toți aveau întrebările notate pe o bucată de hârtie, nu le lipsea metrul și creionul, ca să-și facă notițe, desenuri. Cunosce apoi țărani, cari au investit 30—40,000 Lei în stupi și stupină, împreunând folosul, și cu frumosul.

Massele mari a stuparilor țărani sunt însă indolenți față de cultura modernă a stupilor. Aceștia fac și azi un stupărit rustic, în paguba lor și spre rușinea neamului. Și ce e mai dureros, că acești stupari sunt tocmai în regiunile cele mai melifere a țării, unde cu puțină rutină ar putea face minuni. Felul lor de stupărit este în detrementul și paguba stuparilor și stupăritului rațional, pentcă ei practică sistemul roitului natural.

Paguba să manifesta prin aceia, că sutele de roi naturali, a căror hărnicie fabuloasă o cunoaștem, recoltează nectarul și polenul mai îngreabă ca stupii cari sunt manipulați pentru recoltă. Paguba este simțitoare cu atât mai tare, că acești stupari țin de regulă mulți stupi, coșnițele lor sunt mici, abia de 20—30 litre, și astfel au roi timpurii, câte 2—3 de fieștecare stup mamă. Da, pentrucă ei în acești roi naturali își văd câștigul. Dacă anul nu este prielnic roitului, ei nu pierd nimica, pentrucă nici nu au plasat nici un capital în stupărit. Dacă anul e prielnic ei nu au alt lucru, decât a prinde roi și a-i așeza la locul lor, încolo Dzeu îi milulască. Să apropie toamna, când albinele nu mai găsesc recoltă, abia mai este în nătură câte-o floare întârziată. Matca încă își restrânge ouatul la minim. Lucrul albinelor încă să micșorează și să restrânge la astupatul crepăturilor cu propolis, pentru a putea îndura greutatea iernei. Dar deodată cineva le conturbă liniștea, le ridică coșul. Cine poate fi acel blăstămat? Este „mierarul“, acea plagă a lui Dzeu, în contra căruia nu s'a găsit până azi un articol de lege. A sosit în capul satului cu o căruță trasă de două gloabe. În căruță două buți murdare, acoperite cu nește strae și mai murdare. După ce-și desprinde cali, aprinde pipa își potrivește căciula, pleacă pela stupari strângându-le mâna cu șmecheria lui de samsar.

Pleacă ambii cătră stupină, înpinși parcă de un instinct.

Precupețul ridică, pe rând toate] coșnițele, potrivindu-le

greutatea celor mieroși. Fac târgul, dau mâna și apoi arvună. În modul acestea colindă pe la toți. Cătră amiază, când albinele sunt dusă de-acasă (știe el) pune pe stupar să facă gropile, acele jalnice gropi, cari sunt menite a înghiți sute de mii și milioane de albine harnice și nevinovate, ca hruparețul să le iee recolta câștigată cu multă osteneală în decursul unei veri întregi, muncind des de dimineața până seara. I-să strânge la om inima de atâta barbarie și nemilostivire. Dupăce a terminat cu gropile, pune păiatul de pucioasă în mijlocul fieștecărei gropi; sub gemete grele, duce apoi stupii condamnați la groapă și îi așează în rând pe gropi, trăgând pământ în jurul lor, ca să nu scape cu viață nici o albina. Vine apoi cu ciubărul, îl clătește cu apă, ca să nu să lipească mierea de el, prinde o coșniță, dă cu ea de pământ, fagurii frumoși ca lamura să desprind cu ușurință, iar el îi aruncă în ciubăr unde îi zdrobește cu un băt cu cârlige la vârf și apoi îi dă calea în bute, zicând și însămnând pe loitra carului *unu... doi... trei*. În modul acesta purcede la toți și dupăce își umple buțile cu acea marmaladă de miere faguri, puet, larve, propolis ba și câte puțină balegă cu care a fost lipită coșnița, pleacă la drum lăsând în urma lui atâta jale.

Priveliștea aceasta o putem vedea în toate satele cu ținu-turi melifere bune.

Și până când Doamne? Până când să mai suferim acest lucru? În vechime, albina era sfântă în credința poporului. Este adevărat, că astăzi sau stricat moravurile, pier datinele frumoasă din credința poporulul, cercetarea bisericei lasă mult de dorit, sectele sporesc, încet dar sigur; credința aceia, că albina este o goangă plăcută lui Dzeu, ba sfântă, nu a pierdut aproape nimica din crez. Pentruce dar purced atât de barbar cu ea țaranii noștrii? Pentrucă acest obicei s'a înăscut în ei deodată cu acea credință.

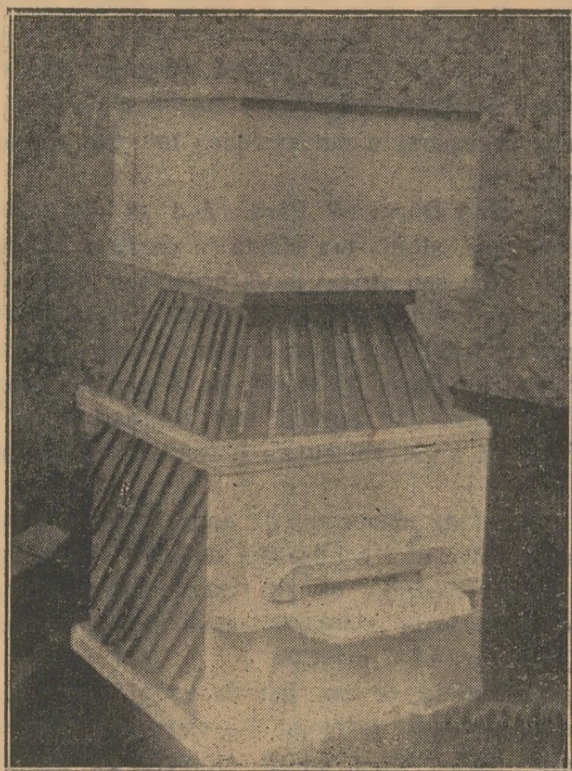
Iată punctul de mănecare, de unde trebuie să începem înstrucția poporului, pentru a-i desvâța de acest obicei strămășesc. În popor circulă credința, că așa este soarta albinelor, să-le omorâm, ca să le luăm mierea, întocmai precum omorâm găina, rața, oaia, vaca, ca să o mâncăm.

Greșită credință, pe care așa de ușor, frumos și convingător o putem desbate și respinge. Nu este însă deajuns a combate obiceiul barbar de-a omorî albinele cu pucioasă, și tot atunci trăbuie dat țaranului stupul lui, prin care să poată și el recolta mierea fără a omorî stupul. Urmăresc cu o deosebită

atenție năzuința stuparilor de seamă în privința aceasta, ba însumi fac probe și cercetări.

A pune în mâna țăranilor stupii sistematici cunoscuți ar fi o utopie, ba nici nu i-ar cumpăra, fiind scumpi, dar nici nu să pricepe la mănuirea lor. Stupii sistematici pretind pe lângă o doză mare de cunoștință și o intelectualitate, simț estetic, ordine, punctualitate în toate.

Stupul țăranului să fie solid, ieftin, simplu în mănuire și mai presus de toate să-și poată el construii. Stupii de azi a țăranului sunt așezați în trunchi, coșnițe de nuele, de curpăn, pale, papură. Trunchii sunt greu de câștigat azi și scobitul lor este înpreunat cu mari greutateți, mai ales când e vorba de mai mulți Nulelele și curpănul lipit cu amestecătură de pământ și balegă reclamă continuă supraveghere, fiindcă ba ici, ba dincolo creapă spoitura și în stup să produce curent, care este cel mai periculos pentru stup. În acestea crepături să furișează fluturile căselniței,

Stupul țăranului.

unde apoi să desvoltă vermele, atacând fagurii stupilor mediocri și slabi. Stupii acestia așezați pe scândura lor trebuie jur-împrejur lipșiți.

De câteori ridicăm deci un stup tenculala trebuie din nou făcută, care lucru nu e tocmai plăcut stuparului. Cei mai potriviți ar fi cei de paie și papură, dacă înpletitura este de 6—8 cm. de groasă. În acestea ierneză foarte bine și prosperează de minune în primăvară. Au însă un cusur, pe care nu-l putem înlătura. În anii cu șoareci mulți, (tot cam al treilea an) avem de îndurat pagube enorme, deoarece rod paielele cu înleșnire, întră în stup și zdrobesc fagurii total, tocmai atunci când albinile din cauza frigului sunt aglomerate în ciorchinul lor de iarnă și nu se pot apăra. Paguba simțitoare, fiind stupul în continuu conturbat, iar noi cunoaștem urmările acestei conturbări.

Conziderând defectele înșirate aci a stupilor aflători pe la țărani, considerând defectele diferitelor mărimi și forme cari de cari mai întortochiate, am meditat asupra unui stup, care pe lângă că este efitin și ușor de construit, are toate avantajile unui bun stup popular, pe care cu încredere îl putem pune în mâna țărănilor, promovându-l din stupari în apicultori.

Fotografia acestui stup o dăm alături, rămânând ca în numărul viitor să-l descriem, arătând dimensiunile trupului și catului, cum să împopolează, cum să mânuește și altele.

Volna.

Intrebuințarea zilnică a mierei este un brevet de viață lungă.

I. Chardin.

—x—

La ce servește acul Albinelor.

Părerea curentă e că ghimpele, cu care albina ne face împunsături așa de ruroase, e un organ de apărare. El ne găurește pielea înlesnind injectarea unui lichid veninos, aruncat de o punguliță în care se adună lichid fabricat de glande particulare.

Ceea-ce este cu totul ciudat și cu adevărat „contra naturei”, e că, în cele mai multe cazuri, albina înțepătoare își pierde odată cu folosirea acului și viața. Acul, mai exact *acele* — căci sunt două — au pe ele niște cârligașe întoarse cu vârful spre rădăcina lor, așa că prin aceste undițe microscopice, aparatul împungător se ancorează în pielea noastră, iar când albina se sforțează se scoată acul i-se rupe pânțele, i-se smulge mai tot intestinul și

curând moare. Aparatul destinat s'o scape de dușmani, îi curmă viața, la cea dintâi întrebuițare.

Acest fapt pe deoparte, faptul pe de altă parte, că organizarea aparatului e prea complicată pentru o treabă așa de simplă, a provocat mai multe cercetări, discuțiuni și experiențe, atât cu albine melifere (*Apis mellifica*) cât și cu viespi comune (*Vespa vulgaris*) sau cu rude apropiate ale acestor insecte.

S'a căutat — cum e și firesc în chestiunile de morfologie — să se urmărească sensul evoluției acestui aparat, în care trebuie să recunoaștem în primul loc un organ de așezat ouăle (scapt). La matca albinelor comune, rolul principal al aparatului e acel de a așeza ouăle în fundul celulelor de ceară și numai incidental poate folosi și ca armă de atac și de apărare în lupta cu alte măci.

Rolul principal fiind acel de a așeza ouăle, firește că s'a găsit o explicație plauzibilă existenței ghimpilor și formei lor ca „organe păstrate prin ereditate, dar redus prin lipsa de funcțiune”. Strămoșii albinelor melifice depuneau ouăle în lemn, pe care-l găureau cu acele, iar ghimpii de pe ele aveau rolul dinților de ferestrău.

O asemenea explicație e pur verbală și știința nu s'a putut mulțumi cu ea, atâta vreme cât îi stă deschisă calea cercetării și experienței.

S'a remarcat mai întâi o prea mare complicație de organizare acestui aparat, căci chiar redus la părțile esențiale, el cuprinde un uluc cu un canal în grosimea peretului. Acest uluc are în lungul lui două muchi ce par niște șine de drum de fer, iar sub el se află 2 ace. Aceste ace au fiecare câte un sghebut, care se îmbucă minunat cu mușchii în formă de șină de drum de fier și în lungul căreia acul lunecă, cum alunecă țava unui pistol automat. Aceste două ace au înspre părțile ce se alipesc niște pielețe fine, care se alătură așa fel, încât întocmesc un tubușor închis până aproape de vârful acelor. Acolo, dar nu chiar în vârf, e o găurice. Pe vârful ulucului și pe marginile din afară a acelor sunt ghimpișorii, încovoiați, cum s'a spus, către rădăcina aparatului împungător, iar în golul ulucului ca și în golul acelor sunt trachei foarte fine. Golurile acelor și ulucului comunică cu exteriorul prin *pori* foarte fini, care se deschid îndărătul ghimpilor încârligați.

Trebuia lămurit rolul tuturor acestor părți ale aparatului, ceea-ce a făcut-o naturalistul H. Weinert, după numeroase observații și experiențe.

Albinele, ca și alte insecte, secretă acid formic, suc, care, la ele, servește se împiedecă fermentarea mierei. E cunoscut de fabricanții de miere, ca și de podgoreni care fac vin de toscovină amestecată cu miere apoasă, cât de mult au de așteptat până ce fermentația mustului cu miere are loc. Albinele, înainte de a căpăci celulele în care fac provizii de miere, vâra în mierea coaptă în celule prin ventilația continuă din stup, acul își împoacă prin numeroși pori aer din trachei. Aerul acesta provoacă o pulverizare a acidului formic ce e aruncat prin găuricea din apropierea vârfului aparatului și asigură risipirea lui în mierea văsoasă. Deci avem a face cu un aparat împoacător, cu un adevărat *pulverizator*.

Ghimpșorii de pe ace, ca și de pe uluc, nu sunt decât niște solzișori, ce stau deasupra porilor și-i apăra de năclăirea cu sul zăhăros.

Acest aparat, care la strămoșii depărtați ai albinelor și viespiilor, servea pentru așezat ouăle în lemn, coajă, frunze, se găsește cu forma simplă de scapt, la unele genuri de insecte îndrudite cu viespile. El s'a complicat mai târziu prin adăugarea pungei cu acid formic, care a devenit necesară îndată ce puilor li-s'au grămădit rezerve de hrană, alterabile până la complectă desvoltare a larvelor.

Cum animalele se apăra cu dinții, cu copitele, cu coarnele, cu ghimpii etc., organe cu alte roluri principale, care au determinat producerea și perfecționarea lor, tot așa albinele, la nevoie, s'au folosit de scaptul și de veninul lor și ca armă de apărare.

La albinele sociale ca și la viespi, viața în grupuri mari adese ascunse în scorburi, a prilejit o nouă întrebunțare a aparatului și acidului formic: primenirea și purificarea aerului. Cine a observat urdrnișul unui știubei în timpul căldurilor mari, va fi băgat de samă cum albinele își arcuesc trupul, cum pompează prin mișcări foarte iuți aerul în trachei și cum vântură de violent aripioarele. Nu va fi observat însă că în acest timp albinele au acul scos afară. Albinele în timp ce vântură aripele violent, provoacă și un curent de aer, dar în acelaș timp pulverizează acid formic, care contribue la răcorire și curățirea aerului.

Iată dar explicate cârligele, porii, pielile de pe marginile dinlăuntru a acelor, sghiabul cu șinele lui și rolul acidului formic. Rămân, după mărturisirea cercetătorului Weinert, încă unele lucruri de explicat. E însă necontestat că aparatul împungător e numai accidental un organ de apărare. E drept că servindu-se

de el contra altor insecte, acul nu se prinde în chitina scorțoasă, ci lese pe drumul pe unde a străbătut. În pielea elastică a omului și animalelor superioare, acul însă se prinde. Viespea care are pânțele mai tare, poate scoate acul; albina însă nu; ea cade jertfa folosirii unui aparat impropriu pentru înțepat dușmanii de de felul nostru.

(Rev. Științifică).

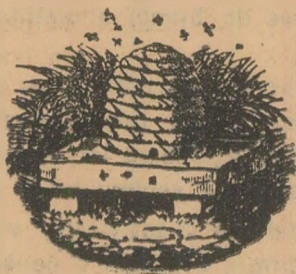
T. A. Bădărău.

—x—

Un apel de interes comun pentru toți apicultorii

După cum putem ceti la „Diverse“, americani și-au propus, ca după, posibilitate să facă o Bibliotecă universală de apicultură“ pe lângă universitatea Cornell, adeca să adune tot ce sa cris și să scrie ralativ la albine, din toate țările și în toate limbile de pe întreg rotogolul pământului.

Pentru reușita acestei întreprinderi americanii trebuie să între în legături cu apicultorii diferitelor țări, cari apol la rândul lor să adune tot ce s'a scris în aceia țară. După cât știm, la noi este o lege, că tot ce răsare de sub teascurile tipografiilor să se trimită în câte-un exemplar și Academiei

Române la Bucuresti. Eu, încredințat, că aici voi afla tot ce s'a scris la noi în aceasta branșe, m'am prezentat la Academie, unde dl prof. Avram P. Todor, vicebibliote-

car, ca fostul meu elev în școala primară, cu atâta bunăvoință mi-a pus totul la dispoziție. M'am înșelat însă, pentru că nici pe departe nu am găsit tot ce căutam. Pentru a întregii acest catalog a bibliotecii apicole, care interesează pe mulți din cetitorii noștrii apicultori, iar pe de aită parte pentru a face posibil. Academiei Române întregirea — după posibilitatea — a tuturor productelor literare din ramura apiculturii, înșir aici mai jos tot ce să află la Academie, rămânând ca on. noștrii cetitori din toate părțile să ne întregească acest catalog, ca să avem înaintea ochilor un ceva întreg și complet.

Înștiințările să se facă pe o carte poștală cu titlul cărții (broșurei) numele autorului, unde s'a tipărit, câte pagini, prețul și altele.

În credința că facem și prin acest lucru un serviciu neamu-

lui și literaturii noastre și mai presus de toate apicultorilor noștri, așteptăm prețioasele răspunsuri de întregire a acelor opuri, cari nu să află aici.

1. *Begnescu* (F), Regatul albinelor guvernate de știință. București, 1915. (Biblioteca „Minerva“ No. 190.) 84 pag.

2. *Begnescu* (Dr. Florin.) Căminul albinelor. Știința și foloasele albinăritului, București, 88 pag.

Moga 3. (Vasile S.) Creșterea albinelor. Ediția II revăzută, București, 45 pag.

4. *Popa* (Alexandru.) Albinăritul, București, 105 pag.

5. *Petculescu* (Preotul Ioan.) Călăuza Stupăritului sau cultura albinelor, Pitești 1898, 111 pag.

6. *Pop* (V.) Stupii americani ldivizibili. Practica apicolă în câteva capitole, București, 1915, 102 pag. (Biblioteca „Minervei“ No. 195.)

7. *Begnescu* (Med. Vet. Fl.) Albinăritul și bogăția săteanului, București 1916, 93 pag. (Bibl. Societății „Steaua“ No. 48.)

8. *Morărescu* (Jean.) Albina din Dolj, 1919 Craiova, 119 pag. 2 planșe. (Societatea națională de apicultură, Secția Dolj)

9. *Begnescu* (Florin), albinăritul sistematic. Necesitatea organizării culturii moderne, Galați 1920, 44 pag.

10. *Stamatelache* (D. I.) Albinold. Un izvor de bogăție, București, 31 pag. (Biblioteca agricolă populară. Albinele I, No. 12.)

11. *Nicolaescu* (N.) și G. Stoinescu. Călăuza stupăritului, Ediția II revăzută și întregită, Buburești, 1921, 411 pag. (Din publicațiunile casei școalelor.)

12. *Idem.* Ed. III 1923, 464 pag.

13. *Popovici-Cherchez.* (I.) Manual de apicultură modernă pentru usul școalelor de agricultură, horticultură. București 1924, 75 pagini. (Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Gir. Generală a îndrumărilor agricole, Dir. statistice agricole și publicațiilor.)

14. *Bădărd* (F. A.) Albinele, București, 1922, 31 pag. (Cunoștinți folositoare, știință pentru toți, No. 4.)

15. *Nicolaescu* (N.) O stupină dintr'un roiu, București, 30 pag. (Cunoștinți folositoare. Seria B. No. 18, Sfaturi pentru gospodari.)

16. *Stamatelache* (D. I.) Albinele, viața și obiceiurile lor. București, 32 pag. (Biblioteca agricolă populară No. 21. Albinale (2.)

17. *Revista națională de apicultură*, Iași 1916.

18. *Memoriul* prezentat onor. Ministărului Agriculturii și Pădurilor la încurajarea și dezvoltarea apiculturii naționale. Iași, 1921, 16. pag. (Soc. națională de apicultură din România.)

19. *Begnescu* (Florin.) Albinăritul și necesitatea organizării sale școlastice și economice în România. (Congresul zootehnic și medic. veterinară Cluj, 1924) București, 1924, 21 pag.

20. *Laszlo* (Dr. Martin.) Datorile statului pentru încurajarea apiculturii. (Congresul zootehnic și igienă veterinară, 14—19 Sept. 1924 Cluj.) [București, 1924] 7 pag.

21. *Popa* (Preot Alex.) Problema albinăritului. (Congresul de zootehnic și igienă veterinară, 12—14 Sept. 1924 Cluj.) [București, 1924.] 10 pag.

22. *Vaida* (Medic veterinar Mihail.) Apicultura. (Congresul de zootehnic și igienă veterinară, 12—14 Sept. 1924 Cluj.) [București, 1924.] 7 pag.

23. *Cultura* albinelor s'au învățatura despre ținerea stupilor în magazinuri pentru toate părțile' Tradusă prin Ioan Thomici. Buda, 1823, 180 pag. + 13 foi + 1 plaușe.

24. *Cernăianu* (C.) Boalele molipsitoare ale albinelor. Extras din revista „Apicultorul“.) Chișinău, 1921, pag. 13.

—x—

Calendarul stuparului

Dacă toate lucrările le-ai făcut la timp, poți privii cu nădejde în viitor.

Iernatul bun asigură prosperarea coloniilor în primăvară, iar dela aceasta prosperare atârnă recolta și dela recoltă punga grasă.

Stuparul harnic a terminat cu toate lucrările în ce privește interiorul coloniilor.

Lucrările lui să rezumă numai la exterior. A desface acuma interiorul stupului nu mai este permis, chiar dacă nu l-ai așezat pentru iarnă. În luna Sept. și Oct. au fost zile destul de frumoasă ca colonia să-și așeze și aranjeze gospodăria, așa dupăcum o reclamă natura, condițiile ei de trai, care lucru îl face mai bine ca stuparul. Cu obligaturile să nu ne grăbim încă, pentrucă s'ar prea încălzi interiorul stupului care căldură ar stipula matca la depunerea multor ouă.

Urdinişele să nu le închidem de tot, dupăcum obişnuesc unii, ci să aplicăm pe urdiniş un piepten de cuie cu distanţă de 6—8 mm. întră ele, sau că tăiem

faşii din grathia Hanemann şi acestea le aplicăm. La tot cazul însă dacă să depun zile grele, cu ninsori-ploi şi vânturi, să ridicăm o scândură înaintea urdinişului, care să împiedece vânturile precum şi razele soarelui de-a intra pe urdiniş, nu însă şi aierul.

Stuparul harnic dealtcum are destul lucru în jurul stupinei, cu aranjarea fagurilor de rezervă, corectarea ramelor şi a coşnişelor, topirea cerei.

Curăţania să fie exemplară pentru a ţinea departe orice inimi ai albinelor.

—x—

Cum se ne păzim contra şoarecilor

Mai în toate stupinele şoarecii fac pagube enorme în timpul de iarnă. Paguba aceasta este simţitoare îndeosebi în coşnişele rezervate pentru roi naturali, cari aci la noi în Ardeal sunt construite din paie, papură, nuele, curpăn şi lipite sau tencuite cu un fel de amestecătură, (de pământ, balebă de cal şi cenuşe).

Şoarecii rod cu uşurinţă păretele acestor coşnişi, intră la faguri şi miere, fără nici o rezistenţă, zguraşind fagurii goli atât de preţioşi tocmai în acestea coşnişi cu faguri fix, pe cari nu-i putem înlocui în primăvară ca la stupii sistematici.

Ca să ţinem şoarecii departe de stupină este o imposibilitate. După-ce economul, în finea verei, toamna, toată agoniseala de pe câmp o grămădeşte la casă şi în jurul ei, este lucrul natural că şi şoarecii să trag într'acolo unde găesc condiţiile de trai.

Caută micile magazii a gospodarilor, podul, pivniţa, şura şi cu predilecţie stupina, în care găseşte cele mai avantajoase condiţii de trai. Şi cum nu, când stuparul harnic şi provăzător a

înblogit aceste coșnițe cu un „căpeneag“ de paie, altul cu saci, poneve, haine rele, cari le asigură o căldură mai mult ca suficientă. Ce privește mâncarea, ea este din cea mai regală și nici nu e departe cofetăria, ci până dai în palme el e înăuntru coșului și afară. Paguba e considerabilă și prin aceea, că stupul fiind conturbat, agitat și neliniștit, fiind silit de multe-ori a se descompune din ciorchinul de iarnă și albinele desprinse odată de trupul călduros, nu se mai pot reîntoarce, ci pică pe vatră amorfite și mor.

Restul din ciorchin, neavând liniștea care este în timpul iernei condiția „sine qua non“, consumă prea mult și cad în boala de diaree, înainte de-a avea o zi prielnică pentru zborul de curățire. Iată deci vreo-câteva neplăceri produse de acest mic animal, care este cel mai mare dușman al stupilor în timpul de iarnă și tocmai pentru aceea trebuie se ne ocupăm de el.

În contra obrăzniciei lui se recomandă o sumedenie de aparate și curse.

Cea mai bună cursă ar fi pisica, dar și ea ne face pagube prin săriturile ei de pe o coșniță pe alta, cu cari sărituri conturbă și neliniștete ziua-noaptea stupii. Ar fi apoi niște curse bune ce se recomandă și cari nu împrumută mirosul așa repede ca cele ordinare, acestea sunt cursele cu apă.

Acestea încă au cusurul, că apa în timpul iernei îngheață, iar șoarecii se delectează în patinaj.

Restul curselor într'o stupărie mare nu se pot întrebuița, pentru-că trebuie multe și încontinuu supravegheate, altcum primesc acel miros caracteristic de cari șoarecii se feresc.

Istețimea stuparilor ce nu iscodește, când e vorba de-ași ocroti dragile lui albine față de toți și toate ce le-ar neliniști.

Iată o metodă cu care ne scăpăm cu ușurință de șoareci în stupini. — Cunoaștem simpatia animalelor față de beuturile splrtuoasă descrise de diferiți naturaliști.

Pavianul (un fel de maimuță) se prinde astfel, că i-se pune bere în diferite vase, prin locul unde i-s'a observat umbletul. El bea din bere și cade într'o beție pe care o urmează un somn lung și adânc. Vânătorii lui în starea aceasta îl vâra într'o cușcă.

Dar se nu mergem în țara pavianilor, știm, că cloca, care nu vrea să stee pe ouă, dacă o îndopăm cu pâne muiată în spirit devine cea mai bună clocă.

Ca să ne scăpăm de șoareci, luăm 2 dcl. vin,⁷ în care punem $\frac{1}{4}$ decilitru spirit apoi 3—4 linguriță miere. În mestecătura

aceasta punem și puțină făină de porumb și o așezăm în 3—4 țave prin stupină. Șoarecii se vor ospăta din acest nutremânt, încep a juca în jurul tavelor și apoi adorm pe veci.

Unii recomandă făina de grâu mestecată cu $\frac{1}{4}$ de făină de gips, care are efect și mai mare, fiindcă gipsul se întărește se petrifică în slabele lui intestine și îi cauzează moartea mai repede. — Suntem în pragul iernei, recomand se încercați și la timpul său se ne trimiteți rapoarte despre rezultatele obținute.

Voina.

—x—

DIVERSE.

Mierea albinelor din România. Analiza mierii provenită din diferite județe ale României vechi, a fost făcută de *D. I. Petrovici* și *Elena Petrescu*, în laboratorul de chimie a orașului Iași.

Rezultatul este următorul:

Cantitatea de apă variază întră 13—18%.

Aciditatea e slabă, iar cenușile puține.

Acidul fosforic variază întră 0.010—0.035, iar materiile asotoasă întră 0.328—0.58%. Zahărul întreveștit constituie temeiul (73—79%) pe când zahărosa e restrânsă la 2—7%. (Rev. Științifică).

Mari sărbări la școala de apicultură din Gödöllő. (Ungaria.)

Din incidentul aniversării de 25 ani a școalei de apicultură din Gödöllő, în luna Aug. ziua 7 s'au adunat 17 societăți județene ca să desvâlue monumentul bust al reposatului Kovacs Antal, fostul Inspector General și șeful secțiunii apicole din Ministerul din Budapesta, mâna dreaptă a fostului Ministru de Agricultură Daranyi în înființarea acestui școli, care era o minune în acelea timpuri în întreagă Europa și nici azi nu să lasă mai jos. Ne ocupăm și noi de acestea sărbări, fiindcă mulți învățători, preoți și alți intelectuali de-aci din Ardeal am fost discipolii acestei școli, cari cu toții cunoaștem personal pe fostul Inspector General de apicultură. O fire blândă, iubitor a românilor, vesnic cu zimbet pe buze, darnic din seamă afară a acaretelor, stupilor, uneltelor în mod gratuit, celor ce erau sângurincioși și iubitori de albine. Și aci nu făcea deosebire între români, unguri, nemți, ci le măsură cu acelaș cap. Mai toți, cari am urmat cursurile la acea școală sub dominația ungurească, avem chipul blând și blăjin a lui Kovacs, pentrucă ținea mult la aceia, ca să-și albă pe toți discipolii grămădiți pe lângă el în grup, cari să păstrează și azi la acea școală.

Antoniu Kovaciu s'a născut în Segedin în 1853. A făcut școala normală și a funcționat ca învățător în Buziaș, unde s'a întâlnit cu colegul Nicolae Grand, — modificatorul stupului Berlepsch — căruia i-a devenit ginere. N. Grand a fost primul Inspector General de Apicultură în Ungaria, iar locul lui de director al școlii prim din Buzias l'a ocupat Kovaciu. Ambii, atât socru cât și jînerele au muncit în Bănat și ambilor să poate atribui și mulțumii starea înfloritoare a progresului albinarilor bănățeni față de celelalte teritorii ale Ardealului. După moartea lui Grand, ministrul a numit de Inspector General pe Kovaciu, carele a ridicat la o școală înfloritoare școala de apicultură în care până azi au participat peste 11 mii auditori, toți pe spesele statului, fiind înzestrați în mod prătit cu stupi și acarate. Kovaciu a fost acela, care a organizat stupăriile de pe lângă cantoanele Calei Ferate. A scris și o frumoasă carte de apicultură, pe care Ministerul o împărțea în sute de mii de exemplare tuturor cari o cereau din Minister pe o simplă carte postală.

La dezvălirea bustului s'au ținut vorbiri, cari laudau și apreciau munca și activitatea acestui apostol a lui Lander. În decursul festivalului fieștecare societate a depus câte-o conună, ca semn de recunoștință și prietenie. „Fie-i memoria binecuvântată“ și din partea nonstră a apicultorilor Ardeleni, cărora ne-a fost un adevărat prieten și povățuitor.

Stupăritul în America. (America U. S. A.) În America un apicultor nu să poate ocupa cu creșterea reginelor pentru vânzare, pânăce nu obține un brevet. Înainte de-a să instala pentru creșterea sistă matică a reginelor, să prezintă la el o comisie din profesori vărsați în ale apiculturii, din Washington și dacă aceștia constată că stupăria lui este scutită de boale înfectuoasă, atunci primește acel brevet.

Giama albinelor să vede că e generală în toate țările din Europa. Mai nou citim, că și în Ungaria a luat Ministrul de agricultură măsuri severe în ce privește împiedecarea și localizarea acestui flagel. Ministrul din Budapesta a ordonat profesorilor de apicultură, că momentan să ardă colonia aceia care e infectată, rămânând deocamdată sub desinfecția numai coșnița pe care natural că timp mai îndelungat trebuie să-o ținem goală, supunându-o desinfecției cu formalin și spirt de mai muțteori. Ministerul motivează aceasta ordinațiune cu aceia, că deși avem azi medicamente, prin aplicarea cărora ne putem scăpa temporal de aceasta

boală, ea din nou să ivește și trăbue să începem din nou operațiile, cari sunt costişitoare și ar trece mult peste prețul coloniei.

Ministerul de agricultură din București — dupăcum suntem informați la redacție — a delegat pe Dl I. Dinescu, apicultorul fermei model Voila, în orașul Deva, pentru combaterea boalei „Ciumba albinelor.“

—x—

Dări de seamă

„*Mierea este un aliment și un medicament*“ de *Dr. Florin Begnescu*, prez. Societății Naționale de Apicultura din România cu o prefectură și adaus de *D. Stamatelache*, dir. revistei Buletinul Apicultorilor și viceprezidănt a societății Centrale de Apicultură. Prețul acestei broșuri întrucâtva este 10 Lei. Se poate cere și dela administrația revistei noastre „Stuparul Român“ Deva, trimițând banii în mărci postale plus costul poștei. — Broșura e o traducere după italianul *Cav. Uff. Attilio Benoldi*, publicată de Federația Apicultorilor Italiani.

Creșterea albinelor la fermele și pepinierele statului de *D. Stamatelache*, apicultorul direcțiunii gen. a fermelor și pepiniereleor, cu un „Cuvânt înainte“ de dl *D. Căruntu*, Directorul General al fermelor, punctelor agricole, viticultorii, hoticulturii și motoculturii. Broșura cuprinde 32 pagini, tipărită pe hârtie vellină lux și cuprinde 17 fotografii originale a stupăriilor din vechiul regat, cari la insistința neobositului apicultor a Dir. Gen. dlui Stamatelache sau înființat și reorganizat ajutat de dl director *D. Căruntu*, care are aptitudini largi, vaste și sănătoase în branșa agriculturii a cărei poezii este apicultura. Broșura scoasă cu atâta îngrijire este o fală a apiculturii noastre și totodată și a tehnicei tipografiei la noi.

Prețul nu-l cunoaștem, deoarece e tipărită de Min. Agriculturii și Domeniilor Dir. Gen. a fermelor etc. Este tipărită în București la Inst. de arte grafice „Bucovina“ I. G. Foronțiu, calea Victoriei, 222. O recomandăm cu toată căldura prietenelor nostril. Se o ceară dela Dir. Gen., ori dela Institutul de arte grafice a dlui *Tonoușiu*.

„*Revista Științelor Veterinare*“ Anul VII. Nr. 8 (August) a apărut cu o fașe de doliu dedicată ca omagiu ilistrului profesor *I. Athanasiu*, dispărut dintre cei vii.

La „*Pagini Apicole*“ are dl *I. Ermacoo* un articol: „Prisăci-Pavilioane“ cu două figuri explicative în text.

Di medic veterinar *D. Stamatescu*, descrie „Stupăria Societății de Patronagiu-Brăila“, arătându-o și într'o foarte reușită fotografie.

Di *D. Stamatelache*, la „rândurii de critică apicolă“ spulberă toate eventualele presupuneri, cari ar fi dat anză la neînțelegerile dintre Soc. Naț. de Apicultură de sub conducerea dlui *Begnescu* și membrii comitetului din Soc. Centrală.

Noi ne bucurăm, că patimile sau putut năbuși, fără ca ele se iee o formă, care ar fi stricat mult cauzel noastre, care abia este în fașe și care are lipsă înainte de toate de înțelegere, dragoste și iubire reciprocă.

La „cărți și reviste apicole“, se face aprecierea broșurei dlui *Stamatelache* „Cultura albinelor în Româniua“, a revistei noastre „Stuparul Român“, „România Apicolă“, „Viața Albinelor“, și „Apicultor“.

Tot aci, di *Dr. Begnescu* ne face cunoscută „Biblioteca Universală de apicultură“ de pe lângă universitatea *Cornell*, unde — după posibilitate — să se adune tot ceea-ce s'a scris și se scrie relativ la albine și albinărit în toate țările și în toate limbile de pe glob. Indeamnă di *Begnescu* pe toate revistele noastre periodice de apicultură, precum și pe autorii de scrieri apicole, de-a trimite colecțiunile și scrierile lor la adresa „*Departament of Entomologi New-York, State College of Agriculture Cornell University Ithaca New-York*“.

Toți acela, cari vor trimite revistele și scrisorile lor, vor primi în schimb cea mai mare revistă apicolă a lumii, dar vom arăta prin aceasta lumii civilizate, că noi românii și pe terenul apicol suntem o țară, care voește se meargă alături de progresele științei de azi. — Corespondența să se facă de preferință în limba engleză ori franceză.

Ferițivă

de boștinare ca de foc, pentrucă ei transpoartă ciuma albinelor dintr'un loc în altul, care boală nu are leac și nimicește toti stupii din regiune și apoi din țara întregă.

AZ 'Alföldi Méhészet'

a Szegedvidéki, a Dombovári, a Makó és Vidéke, a Zalavidéki méhészegyesületek és a Békésmegyei méhésztanyésztők egyesületének hivatalos lapja, a méhészeti reformtörekvések zászlóhordozója, a haladni kívánó méhészek szócsöve.

A lap külföldi rovata állandóan hozza a schweizi, hollandi, német, franciaországi, román, ausztriai, jugoszláv méhészeti eseményeket, méz és viasz árakat. — Ismerteti az amerikai viszonyokat is.

Megjelenik havonként egyszer
Előfizetési díj 1926. évre 200 lei, mely beküldhető:

kolozsvári

Gazdák Hitelszövetkezete Cluj

cimen. A befizetés megtörténtéről egy levelezőlapon a szerkesztő is értesítendő, hogy a lapot minél előbb megindithassa.

👉 Kérjen mutatószámot! 👈

**Szerkesztőség: Szeged (Hungaria)
Osztrovszky-uca 4. szám.**

ADRESA DESTINATORULUI:

D-lui

Comuna

p. u.

Județul

Pentru Apicultori. Atât apicultori rutinați cât și aceia ce vor să înceapă a se ocupa cu cultura albinelor vor putea ceti cu folos următoarele volume.

Cultura Albinelor. Ediția II-a. (editura Ancora) volum de 318 pagini cu numeroase ilustrațiuni, este un tratat tehnic pentru a învăța mănuierea albinelor și stupilor. Prețul 80 lei.

Albinăritul sistematic volum în folio cu 44 pagini și 24 ilustrați, din citirea căruiia oricine își poate da seamă de foloasele ce putem trage din cultura albinelor, și de avantajele modernismului în prezent, asupra culturii empirice din trecutul țării românești. Prețul 40 lei.

Căminul Albinelor volumaș de 88 de pagini cu 16 ilustrații. Tiraj aparte din Biblioteca „Căminul” edit. Steiberg, scris pe înțelesul oricui, este un indemn spre ocupația de a crește albinele, pentru aceia ce încă nu practică albinăritul și doresc a avea o idee generală despre această frumoasă ocupațiune. Prețul 15 lei.

Albinăritul în România volum de 290 pagini cu 38 ilustrațiuni în text și 25 fotografii în culori afară de text pe hârtie cromo; poate fi o podoabă în biblioteca ori căruia apicultor, care dorește a cunoaște starea albinăritului în țară și numeroasele stupini și apicultori de pe toate plaiurile ei. E folositor și celui ce ar voi să înceapă a practica albinăritul, găsind acolo numeroase descrieri de modul cum au început alții, care astăzi au prisăci care pot forma frumoase exemple pentru răspândirea adevăratei culturi moderne a albinelor. Prețul 160 lei.

Toate aceste lucrări se pot procura dela autor:

Dr. FLORIN BEGNESCU,
Str. Domnească No. 133, Galați,

contra cost, adăogându-se 7 lei pentru porto poștal recomandat, pentru toate la un loc, sau pe lângă costul fiecărui volum, atunci când se cerese separat.